

117

55. N.

Ung. Bild.

VI. 75

G. Wittig EX BIBLIOTH.
NATIONIS HUNGAR.

VITEBERG.

11-75.

SIGNAT. 1515CCCXIII.

Dissertationes Hungarorum

M. JOHANNIS
WURTEMBERGENSES
DECISIONES
METAPHYSICARUM

DISCEPTATIONUM

IN ACADEMIA

PHILOSOPHICA

VENTILATA ET EXPOSITA.

1710

M. DC. CC. X.

15
I. N. J.
TRACTATIO PHILOSOPHICA,
Questionis:

An Existentia An- gelorum, præcisa infallibili

Sacræ Scripturæ autoritate, è Solo lumine
Naturæ, evidenter demonstrari
possit?

In Alma LEUCOREA,
PRÆSIDE

PRÆ-EXIMIO *juxta ac* CLARISS. VIRO

DN. M. JOHANNES BAYERO,
Eperienti Hungaro, Facultatis Philosophicæ
Adjuncto dignissimo,

Dn. Fautore ac Promotore suo plurimum observando,
ab

AUCTORE & RESPONDENTE
TIMOTHEO GRELNERTIO,
Montano-Vallensi Hungaro,
publicæ ventilationi exposita

Die 13. Novembris, Anno M DC LVIII.
In Auditorio Majori, Horis antemeridianis.

Typis MICHAELIS Wendi.

IN
TRACTATUS
An Exitio
Belovis
D. M. J. O. H. N. A.
TIMOTHIO
A. A.

I. N. J.

QVÆSTIO.

An Existentia Angelorum præcisa infallibili
Scripturæ S. Autoritate solo lumine naturæ
evidenter demonstrari possit?

Membrum I.

§. 1.

Non contemnenda prorsus est
vorum evolutio. Conveniunt enim re-
bus nomina sæpè suis. Hinc plerumq;
fieri solet, latam nobis aperiant ut por-
tam ad rerum naturas exactius contem-
plandas. Advertit hoc & ipse Philoso-
phorum Princeps qui in accuratâ rerum
theoriâ voces etiam persecutus est con-
ceptuum indices. Platonis nempe legit vestigia qui *ἄνοια* in-
quit, *ὄργανόν ἐστι διδασκαλικὸν τῆς σοφίας*. Res ipsas loqui, DEI
gloriosi prærogativa est. Adeò ut dictio DEI sit ipsa productio.
Nobis non licet esse tam disertis. Hinc vocibus utimur rerum
simulacris. Harum ambiguitas eludere nonnunquam solet
incautos. Resecanda ergò priùs est quàm ad pleniorè The-
matis considerationem descendas.

§. 2. Angeli vox sumitur I. *Biblicè*, ubi officium
sapiùs denotat, quàm naturam. Estq; vel *Infinitus*, de quo
in Exod. 16, 7. & alibi passim: vel *finitus*. Hic vel *Invisibilis*,
utpote universa illa cœlorum agmina: vel *visibilis*. Ubi in
genere quidem notat omnes Ecclesiæ Doctores; divinitus
missos, ad voluntatem DEI in Verbo patefactam hominibus
annunciandam. In specie verò tribuitur Ministris septem
Ecclesiarum in Asiâ, Apoc. 1, 20. Itemq; Johanni Baptistæ,
Matth. 11, 10. II. Sumitur vox Angeli *Pneumaticè*, in quan-
tum significat peculiarem quandam naturam seu substantiam
creatam spirituales. Et hæc significatio est hujus loci propria.

A 2

§. 3. De

§. 3. De hujus existentia variæ prostant Sententiæ. Fuerunt nonnulli, qui existentiam Angelorum planè negârunt. Quem errorem Philosophorum quorundam antiquorum fuisse ex Aristotele refert Greg. de Val. Tom. I. com. Theol. disp. 4. qu. 1. puncto 1. colum. 1066. Quibus accensentur Sadducæi, qui dicebant, ut scribit Sanctus Lucas Act. 23, 8. neq; Resurrectionem mortuorum, neq; Angelum, neq; Spiritum esse. Insipienter enim (inquit Val. loc. cit.) sibi persvadebant, nihil esse omninò, præter illa, quæ sensibus sunt obvia, iisdemq; à nobis percipiuntur. Errorem hunc superiori seculo ex orco revocârunt Anabaptistæ & Libertini. Docuerunt enim non esse peculiare Creaturas, quæ vocentur Angeli, sed si quando DEUS exerat suam potentiam, ad nocendum vel puniendum, hoc vocari malum Angelum, & contra Bonum Angelum appellari, si quando DEUS nos custodiat & conservet. Sit jam

§. 4. Manichæus & Priscillianus utut Angelorum existentiam non omninò impugnent aliâ tamen parte absurdi admodum sunt. Angelos enim non creatos, sed ex ipsâ DEI substantiâ genitos esse vanè comminiscuntur. Quæ quàm absurda, quàmq; à veritate aliena sit assertio, in vulgus notum est. Hinc Augustinus lib. 15. contra Faustum cap. 5. pag. 509. Fingis, ait, Deorum agmina & innumerabiles regnicolas & Angelorum cohortes, quæ omnia non condidisse DEUM dicis, sed è suâ substantiâ genuisse.

§. 5. Plato Philosophus cætera insignis, ut divinus etiam dici meruerit, in alium impingit scopulum. Docuit enim ille, Angelos sua habere corpuscula: alios Cœlestia, alios ætherea, alios aërea, alios aquea, alios etiam terrea. Vid. B. Meisnerus part. 1. Sobr. Phil. Sect. 4. cap. & qv. 1. p. 582. Hæc sententia complures alios habet Patronos. De Porphyrio refert Gisbertus Voëtius Select. disp. part. 1. pag. 911. eundem, non tantum cum aliis Gentilibus delirasse, Dæmones nidoribus & sanguine hostiarum delectari, sed & corpuscula, eorum aërea iis pingvescere. Hinc animalia quoq; ab eo dicti sunt Angeli, recensente B. Meisnero loc. cit. Pollicem his premunt ipsi quoq; Judæi, qui apparitionibus Angelorum dubio procul de-

decepti, illos similiter corporeos esse, rebus corporeis affici, cibis vesci, generare, mori instar hominum existimant. Sed & Patres nonnunquam corporum Angelicorum mentionem faciunt, utpote Tertull. Bernhard. Ludovicus Vives, Cælius Rhodiginus, Justinus, Lactantius, &c. qui tamen quomodo excusari aliàs soleant paulò post forsan patebit. Agmen horum omnium claudit Conradus Vorstius, qui falsus Veterum de essentiâ Angelorum sententias post liminio revocavit.

§. 6. Alii id quod res est, loquuntur, dum Angelos non tantùm creatos, sed spirituales etiam esse concedunt. In eoramen litem nobis movent, quòd existentiam eorum è naturâ esse demonstrabilem probare operosè contendunt. In quo argumenti genere pertractando, non tantùm Philosophus ipse, sed Thomas etiam Aquinas prolixus est. Nos, quid de ultimâ hac & aliorum statuamus sententiâ, salvâ Excell. Virorum Autoritate, modestè indicabimus, si primùm status Controversiæ fuerit fixus rectèq; formatus. Sit ergò:

Membrum II.

1. Distingvendum hîc ante omnia est inter corpus consideratum 1. *Synecdochicè*, in quantum ita extenditur, ut cum substantiâ vel Ente etiam retrocurrat, opponiturq; umbræ & phantasmati. Et in hac significatione corpus omne Ens realiter existens sub suo ambitu complectitur. 2. *Mathematicè* in quantum significat trinam illam Quantitatis dimensionem, longitudinem nempe, latitudinem, & profunditatem. Quæ significatio Geometris quàm notissima, quibus Grammimetria, Embadometria, & Stereometria exinde nascuntur. 3. *Physicè* quat. significat Substantiam, quæ Materiam & Formam habet, sive illam Entitatem Substantialem, quæ sua naturâ est subjectum trinæ illius dimensionis. De posterioribus duabus acceptionibus sermo nobis est. De primâ enim nemini litem intendemus.

2. Distingvendum est inter *delectationem sensibilem* & *intelligibilem*: itemq; inter *Complacentiam* consideratam ex *affectu* & *libitu*. Delectatio *Sensibilis*, profecta ex odoribus, olfactûs indicium est. Ubi olfactus, ibi corpus. Corporeo enim indiget organo omnis animæ sensitivæ facultas. Hinc fit quòd

ab excellentiâ objecti lædatur non parum. *Complacencia* itidem ex affectu orta, sensuum nota est. Fieri enim solet, ut una res sensum afficiat magis, quam alia. Calamos qui inflant leves delectant magis, quam qui miserum stipula disperdere carmen solent. Hæc de Angelis probanda Porphyrio sunt. Tunc enim rationibus victi, succumbam9 oportet. Sed id tunc fiet, quando testudo leporem cursu prævertet. *Intelligibilis* in Controversiam non venit delectatio, neq; *Complacencia* ex libitu profecta. Cùm enim res corporeæ signa sint nōnunquam rerum spirituum, Angelos quin delectent non video.

3. Distingvendum inter *Angelos* consideratos κατ' ἐσῆν seu secundum essentiam, & consideratos κατ' οἰκονομίαν seu dispensationem. Simplex illorum essentia & omnis corporeæ molis expers est. In assumpto illos nōnunquam apparuisse corpore nō diffiteor. Sed id nihil nostræ derogat causæ. Transitorius ille actus est. Natura ergo atq; essentia Angeli exinde certò sciri nequit. Neq; inhærens intrinsecè fuit materia illa, sed extrinsecè per modum vestis assumpta, quam Angeli iterum expleto legationis suæ munere deposuerunt. Hinc non informantes sed assistentes tantum formæ erant, assumpti illius corporis, ac unio inter Angelum & assumptum corpus, non naturalis & essentialis est, qualis animæ & corporis in homine: nec Hypostatica personalis & indissolubilis, qualis Divinæ & Humanæ Naturæ in Christo: sed accidentalis, vel ut B. Lutherus loquitur, Formalis ad certum tempus propter homines facta. Vid. B. Gerhard. in Isag. loc. Theol. coll. 1. disp. II. c. 3. n. 4. p. 500. Cùm itaq; Angelophaniæ istæ supernaturali eorundē dispensatione sint vindicandæ, non potest ex illis accuratum ferri iudicium de naturali Angelorum statu.

4. Distingv. inter comestionem factam ex necessitate & ex libertate. Miserum adversariorum effugium est, ad comestionem dum provocant. Non enim naturalis fuit manducatio illa quam secuta fuisset digestio, quia nulla ibi nutritionis & digestionis fuerunt organa. Neq; digestus cibus ille fuit naturaliter, sed ab Angelicæ naturæ flammâ quasi absumentus. Non ergo ex necessitate sed ex libertate facta est comestio.

5. Di-

5. Distingv. inter Angelum consideratum *ἀπλῶς* seu *absolutè*, & *συγκριτικῶς*, seu *comparatè* in respectu ad DEUM. Tanta est essentia Divinae simplicitas, ut Angelica ad eam collata dispalescat. Omnis illa compositionis expert; hæc multos ejusdem admittit gradus. Non enim excludit compositionem Logicam ex Genere & Differentia, quicquid etiam dicat Durandus in lib. II. sent. distinct. 3. qv. 1. Neq; Metaphysicam, quæ est ex esse & essentia, actu & potentia, subjecto & adjuncto, natura & supposito, de qua à quibusdam dubitatum etiam est, ut patet ex Adr. Heerb. disp. Phil. vol. I. p. 47. Sed solum Physicam ex partibus nempe essentialibus, & quætitativis seu Integralibus. Ob multiplicem itaq; compositionem, Angelus ad DEUM collatus corpus dici solet à Patribus supra citatis. Ast cum inter corpus propriè acceptum & Spiritum sit immediata & directa oppositio, abstinendū potius ab hac *ἀνεργλογία* est, ex sententia B. Gerhardi in Isag. loc. Theol. disp. 12. cap. 6. n. 4. pag. 510.

6. Bucanus hoc loco distingvit inter materiam *corpoream*, *crassam* & *aspectabilem*; & inter materiam *spiritualem*. Non illam sed hanc tribuit Angelis. Ast oppositum ponit in appposito. Quæres enim quid illa spiritualis materia sit? Paucis ita habeto; Spiritualis Materia est

--- --- Spes ex spes, caligo serena,
Lex illex, Methodus confusa, inconditus ordo,
Bellica pax, risus lacrimabilis, impetus excors,
Flos deflorescens, via devia, cognitus error,
Sors exsors, deforme decus, subjecta potestas,
Fessa quies, obscura dies, Victoria victa.

Vid. Palæst. Eloqv. Lingvæ Lat. Massen. lib. 2. pag. 251.

7. Distingv. inter *rationes* existentiam Angelorum probandi *Topicas* & *Apodicticas*. Non adeò sterilis natura ipsa est, ut non aliquas rationes suppeditet, quibus usq; & usq; ponderatis opinari nobis liceret de existentia Angelorum. Argumeta enim ab *ἐνεργημάτων* petita, iteq; à privatis Spirituū suggestionibus probabilem faciunt thesin hanc: dantur Angeli. Imò nonnullæ etiam Philosophorum disputationes de Intelligentiis, de Bonis aut Malis geniis id ipsum ostendunt. Ast non tanti illæ sunt roboris, ut rigido adversario faciant satis.

8. Di-

8. Distingvend. inter *rationes Philosophicas, seu è Libro Naturæ desumptas, & Theologicas seu è Libro Scripturæ haustas.* Exactissimam Divinæ veritatis normam qui consuluerit, habebit sanè documenta, quæ dubiam aliàs Angelorum existentiam in aprico ponunt. Nescia enim illa erroris est. Quicquid tradit, quicquid proponit etiã de rebus Naturalibus, summo cum pietatis affectu suscipiendum. Quis enim (inquit B. Sperling.) Creatori de Creaturâ proprium testimoniũ dicenti suum non addat calculum? Porro: Si testimoniũ (inquit) fuerit humanum probabilitatem habet: si Divinũ, necessitatẽ, firmissimã; quàm omnes omniũ scientiarũ demonstrationes, probat. Hoc enim testimoniũ ipsa Divina veritas & Sapientia est. Vid. Inst. Phys. Procem. q. 4. p. 14. Rationes ergo è Libro Scripturæ petita omni Controversia sunt superiores. De prioribus itaq; nobis sermo est:

9. Dist. Inter Angelorum *possibilitatem*; & inter ipsam *existentiam eorum actualitatem*. Illa quin è natura probari possit, nihil obstat. Sive enim extrinsecam, sive intrinsecam spectes possibilitatem, suum obtinebit finem. *Intrinseca* possibilitas est à quã res prius dicitur esse possibilis, quàm effectivã sui causam respiciat. Sive est nihil aliud quàm nuda in prædicatis essentialibus non repugnantia. Non enim ideò, inquiunt Scholastici, res est possibilis, quia effici potest, sed ideò effectibilis, quia possibilis. Et certè res non caret specie. Sicut enim in re impossibili non recurrimus ad potentiam DEI h. e. non dicim⁹ rem impossibilem esse ideò, quòd Deus eam præstare nequeat, sed ideò quia illa ex se fieri non potest; Ita de possibilib⁹ quoq; iudicium. Hinc ita ratiocinari quis potest: In quocunq; nulla datur in prædicatis essentialib⁹ repugnantia, illud existit possibiliter. Atqui in quidditativo Angelorum conceptu nulla datur in prædicatis essentialibus repugnantia. Ergò. *Extrinseca* nihil aliud est, quàm virrus causæ productiva. Hinc argumētum iterum: Quicquid à parte rei nullam involvit contradictionẽ, illud per absolutam DEI potentiã nihilitati existentia subtrahi potest. Atqui conceptus Angelorum quidditativus &c. Ergò. Major patet, quia aliàs defectus esset non in re producibili sed produ-

producente, sive potentiâ agenté, quæ illud producere non posset. Infinitæ autem potentiæ defectus nullus, quippe quæ omnes perfectiones possibles, vel formaliter, si sint simpliciter simplices; vel eminentur & virtualiter, si sint secundum quid simplices, in se continet. Minor itidem patet, cum in conceptu Angeli quidditativo prædicata aliqua impossibilia non concurrant. Et quæ ejus generis sunt alia. A possibilitate verò ad existentiam actualitatem colligere, ἀσυνλογιστία est, collyrio digna. Hinc venustè ac falsè exclamat Mendoza disput. 12. Metaph. cap. 7. Obone DEUS, quàm multa fecisses, si quæ potuisti fecisses!

10. Distingvendum inter *Colloquium κατ' ἀνθρώπων*, & κατ' ἀλήθειαν institutum. In priori argumenta convincentia dari dubium nullum. Cum enim quis certa aliqua admittit principia, tunc ratio his principiis consentanea stringit hominem, quicquid tandem sit de re de quâ instituitur collatio. De posteriori ergò quæritur.

11. Possent aliæ complures in hanc rem produci distinctiones, utpotè inter *rationes revelationem precedentes & sequentes: ἀνασκευαστικὰς & κατὰ συνθετικὰς*: Divinam & humanam fidem, vel probabilem opinionem gignentes, has tamen persequi uberiùs, longum foret. Ex his omnibus talis jam Controversiæ status manet: An nempe Angeli quos è revelatione divinâ creatos esse supponimus, absolutè & secundum essentiam considerati, propter comestionem in assumtis corporibus nonnunquam ex libertate factam, itemq; propter delectationem iutelligibilem & complacentiam ex libitu profectam sint materiati & corporei, corporis acceptione strictâ, propriâ atq; Phycâ, & an actualis illorum existentia Argumentis quibusdam è Libro Naturæ petitis & κατ' ἀλήθειαν vim convincendi obtinentibus, evidenter, clarè, manifestè, atq; irrefragabiliter, sive prioristicè, sive posterioristicè rigido alicui adversario demonstrari possit? Ut ergo innotescat veritas, distinctas de his omnibus proposituri sumus decisiones.

B

Mem.

Membrum I I I.

DECISIO

I. *Dari Angelos, contra omnes existentiam eorum impugnantes è principio Scriptura convincenter (uti loqui amant) demonstrari potest.* Hæc decisio tam clara est, ut qui operosè eam probare contendat, lucem Soli affundere videatur. Nos breviter argumentamur: Quicquid non tantùm de causâ Efficiente Angelorum verùm etiam de eorum naturâ atq; officio, operationibus ac proprietatibus certos nos reddit, ex eo existentia Angelorum evidenter demonstrari potest. Atqui prius de Scripturâ Sacrà verum est. Ergo. Videatur de his omnibus Isag. loc. Theol. B. Gerhard. disp. 12. cap. 2. pag. 497. cap. 3. p. 498. cap. 4. p. 504. c. 7. p. 527. Greg. de Val. Tom. 1. Com. Theol. disp. 4. qv. 1. puncto 1. col. 1061.

II. *Si autem creati sunt, non verò de Substantiâ D E I geniti.* Prob. Decisio hoc modo: Quicquid effectivè est à DEO id de Substantiâ DEI genitum non est. Atqui Angeli effectivè à DEO producti sunt. Ergò. Major patet, quia quod DEUM pro principio sui causali atq; effectivo agnoscit, id finitum est, creatum, dependens, & per participationem tale, atq; ad eò totâ essentiâ ab eo distinctum. Gigni autem de Substantiâ DEI, non est terminus principii causalis atq; effectivi, sed originis tantùm ordinis ac simplicis emanationis arguitivus. Ad eò ut generatio hæc nihil aliud sit quàm æternæ, immensæ, ac simpliciter interminabilis ejusdem numero essentiæ communicatio. Quæ quomodo cum effectivâ Angelorum productione conciliari possit, non video. Sic enim arguo: Quicquid est de substantiâ DEI genitum, illud est æternum atq; independens. Quoddam creatum atq; dependens (ut ex probatione Minoris apparebit) per Te est de substantiâ DEI genitum. Ergò quoddam creatum atq; dependens est æternum & independens. Conclusio est absurda. Minor manifesta est è locis Scripturæ, utpote Psal. 109, 4. Quod ex verbo *אֱלֹהִים* de creationis opere à Mose usurpato Gen. 1, 31. eò meliùs patescit Heb. 1, 7. ubi

ubi extat verbum *ποιῶν*, quod itidem effectivam productionem significat, &c.

III. *Neq; corporei sunt & materiales, sed incorporei ac spirituales.* Quâ de re videatur Dn. D. Gerhard. Isag. loc. Theol. disp. 12. cap. 5. num. 3. pag. 510. ubi hæc sententia tribus probatur rationibus. Dn. D. Meisnerus Sobr. Phil. part. 1. sect. 4. cap. 8. qv. 1. à pag. 581. usq; ad 589. inclusivè, qui quinq; argumentis eandem confirmat. Excell. Dn. D. Calovius Metaphys. Div. part. Special. porism. 4. pag. 177. Greg. de Val. Tom. 1. Com. Theol. disput. 4. qv. 2. puncto 1. col. 1088. qui quadruplicia adducit ibidem argumeta: 1. è Scripturâ. 2. Conciliis. 3. Autoritate Patrum. 4. Ratione desumta. Adr. Heerb. Melet. Phil. vol. 1. disput. 12. thes. 6. & 7. pag. 47. Ubi liberos illos asserit ab omni compositione; essentiali, quam inferunt materia & forma; Integrali, quæ fit per quantitativas partes, materiam integrantes. Svarez. disp. Metaph. T. 2. disp. 35. num. 6. pag. 283. & seq. ubi omiffis Scripturæ locis, in quibus Angeli Spiritus vocantur, rationibus agit. Supponit autem 1. duobus modis posse Substantiam esse corpoream: uno modo omninò & quoad utramq; partem, Materiam sc. & Formam. Alio modo solùm ex parte Materiæ. Postea ostendit Angelos neutro modo esse corporeos. Non priori; quia res, inquit, totaliter & quoad utramq; partem corporea, est valde imperfecta: nam in suo esse & operari nullo modo sejungitur à materiâ, nec dominatur illi. At verò Intelligentiæ ponuntur in universo, in supremo gradu & ordine rerum. Non posteriori; quia Angeli in eo sunt creaturarum gradu, qui in modo essendi DEO est similimus. Talis autem gradus nullam habet in se quantitatis molem aut extensionem. Hinc nos argumentamur: Quicquid non participat formalem effectum quantitatis, illud non est quantum, & consequenter, neq; materiatum. Atqui Angeli non participant effectum formalem quantitatis. Ergò. Major patet; quia quicquid ad rationem quantitatis immediatè sequitur, eo sublato ipsa quoq; quantitas aufertur. Ubi autem nulla quanti-

tas, ibi nulla materia, hujus autem illa individuus comes est. Non solum enim in hac ceu subjecto inhaesionis recipitur, sed effectivè etiam ab illâ dimanat, estq; proprietates aliqua Composito ratione materiae debita. Minor itidem patet. Quod enim duæ res ita sint affectæ ut aptitudinem habeant sese ex eodem loco expellendi, vel ut necessariò extendantur, & loco separentur, quod itidem divisibiles sint, id provenit formaliter à quantitate. Horum autem nullum in Angelis invenitur. Hi enim uti indivisibiles, ita toti etiam, ubicunq; sunt, multiq; in uno π penetrativè esse possunt. Hinc integra legio in uno homine fuisse legitur, Luc. 8, 3. Manet itaq; conclusio.

IV. *Utut autem (uti Decisione I. dictum) è Scripturâ, certum sit dari Angelos; ratio tamen nostra sibi relicta ascendere eò hæcenus non potuit, ut documenta attulisset in medium, irrefragabiliter existentiam eorum demonstrantia.* Quanquam enim extrema tentet ipse Thomas, existentiam Angelorum è naturâ demonstraturus, nihil tamen proficit. Nulla enim adducta ab illo ratio est, quin è ratione iterum refelli possit. Nos assertionem nostram hunc in modum probamus: Si existentia Angelorum demonstrabilis è naturâ est, vel demonstrabilis erit ex quidditate & essentiali, vel ex aliquibus effectibus. Atqui neutro modo fieri id ipsum potest. *Non ex quidditate & essentiali, quia creaturis secundum se & essentialiter conceptis indifferenter convenit existere, esse actu & esse in potentiâ.* Hinc eruditè Dn. D. Scharff. Theor. Trans. disp. 9. thes. 5. hac de re discurret: Quando descendo vel expressiùs concipio Entitatem, tum deprehendo quoddam Ens, nempe creatum non implicare essentialiter actualitatem essendi, sed potiùs essentialiter esse Ens potentiale, ita ut intrinsecâ suâ naturâ importet potentiam ad esse & non esse. Adeò ut existentia ipsi accidentaliter conveniat. Et rectissimè. Cùm autem creaturæ liberè à Deo fuerint conditæ ita ut potuissent etiam non condipi, patet hinc, existentiam in intrinsecâ illarum ratione non implicari. Placet Robertum quoq; Baronium hac de re conclusuisse.

suluisse. Ille enim in Philosophiâ Theologiæ ancillanti art. 2.
pag. 15. Neq; necesse, inquit, est, existentiam Creaturæ esse
de ejus essentiâ. Neq; possibile. Non est necesse, quia essen-
tia Creaturæ non est infinitæ perfectionis. Non est possibile,
quia quicquid est de essentiâ rei, illud necessariò rei compe-
tit, ejusq; affirmatio de eâ re est necessaria & æternæ veritatis.
At existentia ita se non habet in creaturis. Non enim verè
dico: necesse est rosam existere; quia potest non existere.
At verè dico: necesse est rosam esse florem. Unde patet hanc
prædicationem esse essentialem, non verò illam. Hinc factum
sine dubio est, quòd aliqui existentiam & essentiâ in rebus
creatis ex naturâ rei distingvi dixerint. Quæ sententia æsti-
matur esse Thomæ & omnium ferè Thomistarum, Capreoli,
item Cajetani, Ferrariensis, Soncinatis, Javelli &c. Argu-
mentantur enim: Prædicata essentialia conveniunt creaturæ
absq; interventu Causæ Efficientis: propter hoc enim ab æ-
terno fuit verum dicere, hominem esse animal. Sed existen-
tia non convenit Creaturæ, nisi per causam Efficientem, &
ideò non potest creatura dici actu esse, nisi facta sit. Ergò
Existentiâ creaturæ est res distincta ab essentiâ ejus &c. At
distingvendum hîc est inter conceptum formatum; & inter
rem conceptui respondentem. De priori conceditur Ma-
jor, de posteriori negatur. Cùm neq; essentiâ Creaturæ se-
ipsam actuet, sed virtute causæ Efficientis è nihilo producitur
in actum, Aliud ergò est considerare creaturam præcisivè &
in statu ideali, formali; & aliud considerare eandem con-
cretivè & in statu fundamentalis, in quantum à parte rei existit.
Priori modo involvit existentiam contingentem: posteriori
necessariam. Omne enim quod est, eo ipso quo est necesse
est esse. In quo casu existentia non ex naturâ rei sed per ra-
tionem formaliter ab essentiâ distingvitur, in quantum nempe
essentiâ concipitur per modum subiecti, existentia verò per
modum actûs. Patet itaq; ex dictis, existentiam Angelorum
ex essentiâ non posse infallibiliter probari. Sola enim essentiâ
Divina ita est ut non possit non esse simpliciter. Quod enim

esse suum habet à se, illud neq; seipsum eodem potest privare, neq; privari potest ab alio, cum non ab alio dependeat. *Non ex effectibus.* Nam intelligi posset concursus ipsius DEI solus, aut etiam aliarum causarum sufficere, ad quemlibet effectum Angelicum. Vid. Greg. de Val. Tom. 1. Com. Theol. disp. 4. qv. 1. punct. 1. col. 162. Adr. Heerb. Phil. Mel. Phil. volum. 1. disp. 12. thes. 5. ubi argumenta quoq; à Scheiblero lib. 2. Met. cap. art. 2. num. 5. adducta refutat. His omnibus accedit summorum Theologorum nostrorum autoritas, qui suam hac de re sententiam haud obscure professi sunt. Vid. itaq; B. Meisn. Sobr. Phil. part. 1. Sect. 4. cap. 8. qv. 1. pag. 58. Qui, parum, inquit, de Angelis cognoscit ratio ex suis principiis, illudq; tantum obscure & dubitanter. Sola Scriptura Sacra, de eorum existentia nos certificat, & ipsorum naturam pro modo captus nostri manifestat. B. Gerhard. qui apodicticas de Angelorum Existentiâ rationes, ex solâ Scripturâ produci posse asseverat in Isag. loc. Theol. disp. 2. cap. 2. n. 4. pag. 498. Dn. D. Hülsemannus, qui in Supplemento breviari: idicit. dari intelligentias ex Divinâ revelatione creditur. Dn. D. Dannhavver. in Hodosophiâ pag. 200. & 201. qui & argumenta ibidem ab obsessis sumta solidissimè refutat. Quamvis enim sæpè actiones stupendæ in obsessis sese exserant, an tamen illorum existentia inde *ad Evidentiam*, quam quaestio nostra urget nobis innotescat, ambigitur valdè. Quid etiam opus est, ut in hac existentia è naturâ demonstrandâ nostram profundamus operam. Relinquenda Scripturæ majestas ista est, quæ in abditas rerum naturâ incognitarum partes nos manu quasi ducit.

Subjicienda breviter esset Argumentorum confutatio, quia tamen solâ *ναρκα* in disputationibus conficiendis contenti sumus, eandem ipsi conflictui reservamus. Pedem itaq; figo, &

oMnIpotentI Ingentes Cano LaVDes.

SI juvat optati pernoscere pectus Amici,
Si quocum dulcis consociandus Amor:
Annon aligerum sacra, insigne, cohortis,
Scrutamen poscit, turba Venusta sibi?
Ha sunt Divinae Mentis, sunt agmina pura,
Quae nos una dies junget, & unus Amor.
Optime GRELNERTI, dum talia pectore docto
Evolvis, genium prodis in orbe Tuum.
Est genius Tibi, Divinam qui non nisi Mentem
Spirat, & Ingenio subjugat omne suo.
Ardua pertentas: ast quae sunt ardua, summam
Deposcent Laudem: Semen honoris onus.

Gratulab.

Amico & Populari
suo dilectissimo.

P R A E S E S.

ENcomiis insignibus condigna res,
Ad summa nitier, sequi nec velle vulgus.
GRELNERTIUS fervore motus ingeni,
Obscura nequaquam facit tentamina,
Ausibus enim Pnevmetata sagax felicibus
Aggreditur, Angelisq; naturam docet.
Secundet haec omnia Deus, nec irritos
Esse sinat hos unquam labores, ad precor.

*Paucula isthaec sincerus expressit Amor,
quo, in Doctissimum D. Respon-
dentem Amicum suum longè di-
lectum, fertur*

Isaacus Zabanius, Brodsano-
Ungarus.

Piia

Vilia non curat mens gnava sed ardua quæq;
Miratur, solers astra polumq; petit.
Ingenii, bone GRELNERTI, sic prodis acumen,
Abstrusum quando tam benè pandis opus.
Perge viam ceptam, generoso Pnevumata nisu
Explana, coelo digna brabeia feres.

Eximio, Præstantissimo atq; Doctissimo
Dn. Affini & Populari suo αυτοξε-
διαζωv appofuit

Matthias Stürzer / Neosolio-
Hungarus.

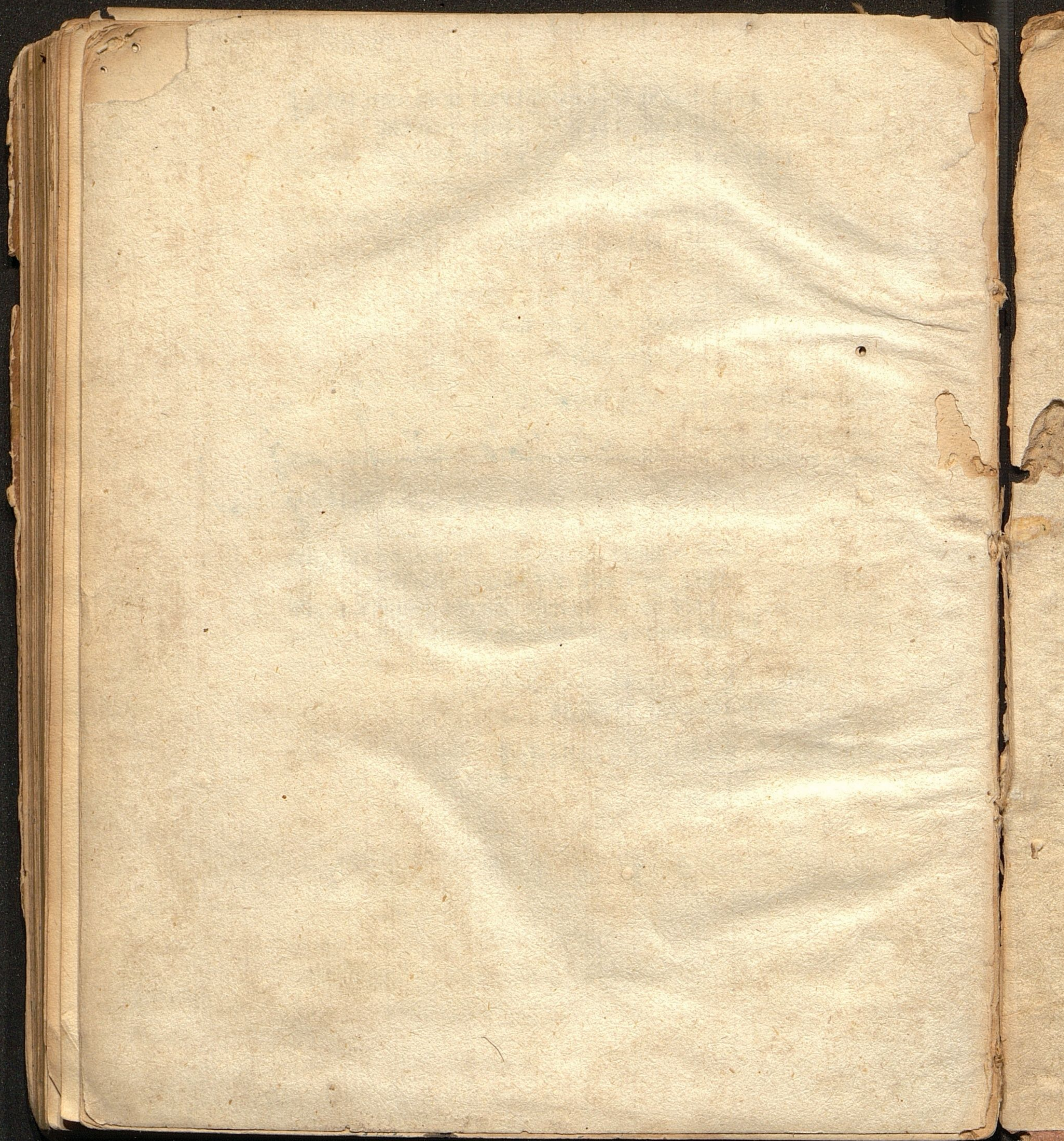
VAnum vix ventum, verum vult vendere Virtus,
Unaq; de veri vertice vera videt.
Angelus undè venit vincendus, vincere verè
Virtutis veniâ, Vir, Tua vena valet.
Vis vi Virtutis victrice virere? vires Vir:
Vir virtute virens vive virente Viris!

DVLCISSIMI Amici Dn. Resp. conatibus
acclamat gratulabundus

Johannes Moldner, Neosolio-
Hungarus.

F I N I S.

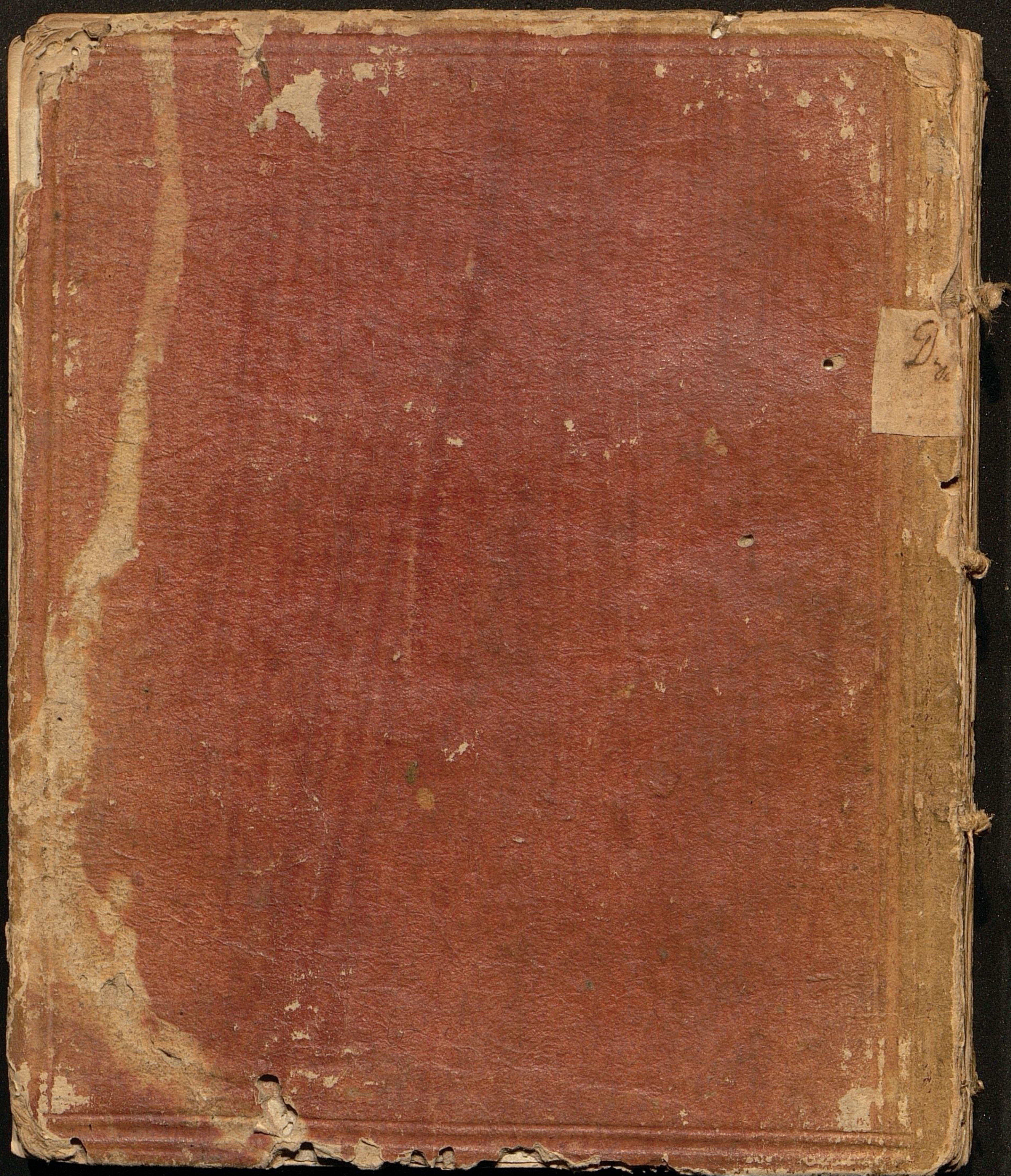
Ung. VI 75

ULB Halle 3
005 364 639

VD 77

97

I. N. 7.
TRACTATIO PHILOSOPHICA,
Questionis :

An Existentia An- gelorum, præcisa infallibili

Sacræ Scripturæ autoritate, è Solo lumine
Naturæ, evidenter demonstrari
possit ?

In Alma LEUCOREA,
PRÆSIDE

PRÆ-EXIMIO juxta ac CLARISS. VIRO

DN. M. JOHANNES BAYERO,

Eperienti Hungaro, Facultatis Philosophicæ
Adjuncto dignissimo,

Dn. Fautore ac Promotore suo plurimum observando,
ab

AUCTORE & RESPONDENTE

TIMOTHEO GRELNERTIO,

Montano-Vallensi Hungaro,
publicæ ventilationi exposita

Die 13. Novembris, Anno M DC LVIII.

In Auditorio Majori, Horis antemeridianis.

Typis MICHAELIS Wendi.

15

h. m. 2036

